

Патријарх Порфирије на прослави јубилеја Епископа хвостанског Алексеја

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је присуствовао вечерас, 16. септембра 2025. године, у крипти храма Светог Саве на Врачару свечаној академији у част педесет година монашког живота Његовог Преосвештенства Епископа хвостанског г. Алексеја.

Поздрављајући присутне, а изнад свега и пре свега владика Алексеја, патријарх Порфирије је нагласио: – Велика је радост што смо се сабрали овде под окриљем саборног храма нашег народа, а заправо под окриљем благослова Светог Саве којем је овај храм и посвећен. И где год се сабирамо у име Христово ту је сабрана и читава Црква, и небо и земља, јер у нашој Цркви ништа није појединачно и ништа није индивидуално за разлику од духа времена у којем живимо. Све је лично, а то значи све је и саборно; све што је твоје, то је и моје; јер смо сви у руци Христовој и сви смо у Њему једна Црква, Црква Христова. Зато и данас, када смо се сабрали овде, и небо и земља су сабрани и сви се у Духу Светоме радујемо данашњем јубилеју.

Истичући да су јубилеји у наше време изгубили свој истински и прави садржај и значај, Светејши Патријарх је подсетио:

- Јубилеји јесу дани, тренуци и године када се сећамо не само неких догађаја или личности из прошлости и када сабрани не идемо у прошлост, него ослањајући се на прошлост не само гледамо у будућност, него ту будућност и антиципирамо, тј. живимо је као нашу реалност, јер наша реалност јесте есхатолошка и јесте будући век који је овде и сада доступан, али и отворен за наше аутентично лично учествовање у њему и као личности и као заједница. Јубилеји, дакле, нису тек сећање на прошлост, ни тек поводи за окупљања у којима се радујемо сентиментално, емотивно и психолошки, него имају много дубљи свој значај.

- Јубилеји су тренуци у којима се фокусирамо на принципе, на вредности које су довеле до тога да јесмо оно што јесмо у овом тренутку и у будућем веку. А ми смо се сабрали да, можда необично звучи, прославимо један значајан јубилеј - педесет година од монашења нашег владике Алексеја. И тај јубилеј, као и сваки јубилеј, нама даје могућност да се усредсредимо на оно што је темељ и што је основ догађаја монашења - поручио је патријарх Порфирије подсећајући на суштину монашког подвига:

- Неко би рекао да је монах човек који је отишао из света, који се не интересује за свет, кога ништа што је у овом свету не интересује и зашто се он уопште бави обичајима који се тичу наизглед само света. Најпре, није исправан поглед на монаштво као искључиво и само бекство од света. То јесте физички одлазак из света, али не због презира у односу на свет, јер свет је дар Божји, не због одбацивања света, него због трагања за амбијентом унутар којег човек може да постави истинску и праву лествицу вредности у свом животу, да се усредсреди на оно што је камен темељац живота. Једном речју, да се усредсреди на Христа, да са Њим успостави аутентичан однос и заједницу не поричући ни свет, а нарочито не црквени литургијски живот, да би онда обнављајући се тако кроз Христа, не из себе и својим силама и снагама, могао да се обновљен и на нови начин, враћајући се новом човеку у себи, опет загрли са светом и свим оним што је у њему, а пре свега са човеком у свету.

Истичући да данашњи јубилеј треба не само владици Алексеју, већ ништа мање и свима другима, да врати у фокус оно што су принципи монашког живота, патријарх Порфирије је поновио да се монашки живот темељи на три завета, а то су послушање, девственост и сиромаштво:

- Оно што је монашки завет на свој начин треба да буде и темељ, вредност и принцип живота сваког човека било где да се налази. Ако ћемо о послушању - то није покорност, то није робовање. То је послушање вољи Божјој. Сви ми исповедамо и молимо се да воља Божја буде водиља и нашег живота, изговарајући свакодневно речи молитве: Оче наш, нека буде воља Твоја и на земљи као што је на небу. То није само монашки принцип, већ важи за сваког од нас и молимо се да постане наш *modus vivendi* и *modus operandi*. Девственост - у чину венчања ми се молимо да постеља супружника, мужа и жене, буде чиста и да живе целомудрено. Верност постељи, тј. верност мужа жени и жене мужу, јесте својеврсни подвиг ништа мањи него монашки подвиг, можда данас још тежи неголи монашки подвиг, подвиг некога који живи одвојен од света. Сиромаштво - то није позив на по сваку цену непоседовање иметка, него је то позив на поимање свог живота као слободног од свега што је од овог света и успостављање потпуне своје зависности, да употребим ту реч, од воље Божје. Било коју позицију да имамо, било какву моћ да имамо, било каква имања да имамо, све је то по промислу Божјем израз љубави Његове, дар Божји, како би то што имамо изнад просека могло да послужи љубави и заједници, да буде дар кроз који дарујемо пре свега себе и своје срце ближњем, а самим тим и Богу. Чинећи љубав ближњем исказујемо скромно, немоћно, али ипак слободно, у мери у којој можемо, љубав према Богу и обрнуто.

Подсећајући да у Цркви постоје многи дарови и различни путеви и да су сви они ипак само један и јединствени пут, пут љубави у односу на Бога и у односу на ближњег, Светејши Патријарх је честитао јубилеј владици Алексеју и упутио молитвене жеље да да онај пламен са почетка монашког живота никада не угасне, већ да, као што се распламсавао током протеклих пет деценија, и убудуће пламти, гори и претвори се у истински јеванђељски, христолики и боголики пожар, пожар љубави, луде љубави, пожар ероса божанског који је заправо једини смисао и једина нада и у прошлости, и у садашњости, и у будућности не само нама него и читавом свету.

Под сводовима заветног храма српског народа о личности и делу владике Алексеја говорили су угледни српски теолози, научници и лекари. У уметничком делу програма наступили су глумци Драгана Мићаловић и Виктор

Савић, хор београдске Богословије Светог Саве и млада уметница Павлина Радовановић. Свечаности су присуствовали: високопреосвећени и преосвећени архијереји врањски Пахомије, шумадијски Јован, браничевски Игнатије, тимочки Иларион, нишки Арсеније, лондонски и великобританско-ирски Нектарије, новобрдски Иларион, липљански Доситеј и моравички Тихон; високопреподобни архимандрити Нектарије - главни секретар Светог Архијерејског Синода, и Данило - директор Патријаршијске управне канцеларије; као и протојереј Ђорђе Стојисављевић, шеф Кабинета Патријарха српског.

Владика Алексеј је рођен 8. марта 1955. године у селу Пиштану, општина Пећ, од родитеља Љубомира и Гроздане Богићевић. На крштењу је добио име Миломир. Основну школу је завршио у селу Бабићу, а један разред осмогодишње школе у Гораждевцу (пети), а затим је као искушеник манастира Високи Дечани завршио и преостала три разреда. У својој дванаестој години, на Видовдан 1967. године, примљен је за манастирског ђака, а затим и за искушеника код игумана Макарија у манастиру Високи Дечани. Као искушеник одслужио је војни рок у трајању од 15 месеци у Илирској Бистрици у Словенији, истовремено полажући испите у Призренској богословији. Након завршетка војног рока 1975. године, уочи празника Светог краља Стефана Дечанског (ктиторске славе), замонашен је у расофорство десницом блажене успомене тадашњег Епископа рашко-призренског Павла, потоњег Патријарха српског, добивши монашко име Константин. Следеће 1976. године, на други дан Пасхе, рукоположен је руком истог архијереја у чин јерођакон. Исте године је уписао Богословски факултет у Београду, који је завршио 1981. године.

По благослову надлежног епископа одлази у манастир Хиландар на дуже време, а затим и у Свету Земљу, у Витлејем, где је боравио четири и по године у манастиру Рождества Христовог. Године 1985. игуман манастира Свете Тројице (Мамвријски дуб) у Хеврону, баћушка Игњатије, замонашио га је у Горњенском манастиру у малу схиму под монашким именом Алексеј, у част новомученика царевића Алексеја Романова. У чин јеромонаха је рукоположен 14. јуна 1986. године. У матични манастир Високи Дечани враћа се 1989. године, а 1990. године, по благослову одлази на постдипломске студије у Солун. У чин архимандрита произведен је 1992. године од стране блажене успомене Митрополита арнејског Никодима. Успешно је окончао постдипломске студије одбравивши рад на тему Хиландарски монаси у

управи Српске Цркве у периоду од 1200. до 1346. године. Звање магистра теолошких наука је добио 2000. године на Аристотеловом Универзитету у Солуну. У току постдипломских студија био је игуман манастира Светог Прохора Пчињског у периоду од 1994. до 1996. године, као и игуман манастира Суково од 1996. до 1997. године. Године 2002. је именован за игумана манастира Светог апостола и јеванђелисте Луке недалеко од села Бошњане. Током двадесет година игумановања у тој светој обитељи изграђена су четири храма и монашки конак са трпезаријом, започети су радови на новом звонику, али пре свега успостављен је молитвени и богослужбени живот манастира који сабира многобројни благочестиви народ. Оснивањем Епархије крушевачке 2011. године, са благословом Епископа крушевачког Давида, архимандрит Алексеј активно учествује у уређењу и формирању епархијских тела, а самим тим и изграђивању Епархије крушевачке.

На редовном заседању Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве, одржаном од 15. до 20. маја 2022. године благодати Господње, изабран је за викара Патријарха српског са титулом Епископ хвостански. Хиротонија изабраног Епископа хвостанског је обављена у недељу, 13. новембра 2022. године, у храму Светог Саве на Врачару на светој Литургији коју је служио Светејши Патријарх српски г. Порфирије са архијерејима и свештенством. Претходног дана је извршен чин наречења изабраног епископа у Саборном храму Светог архангела Михаила у Београду.

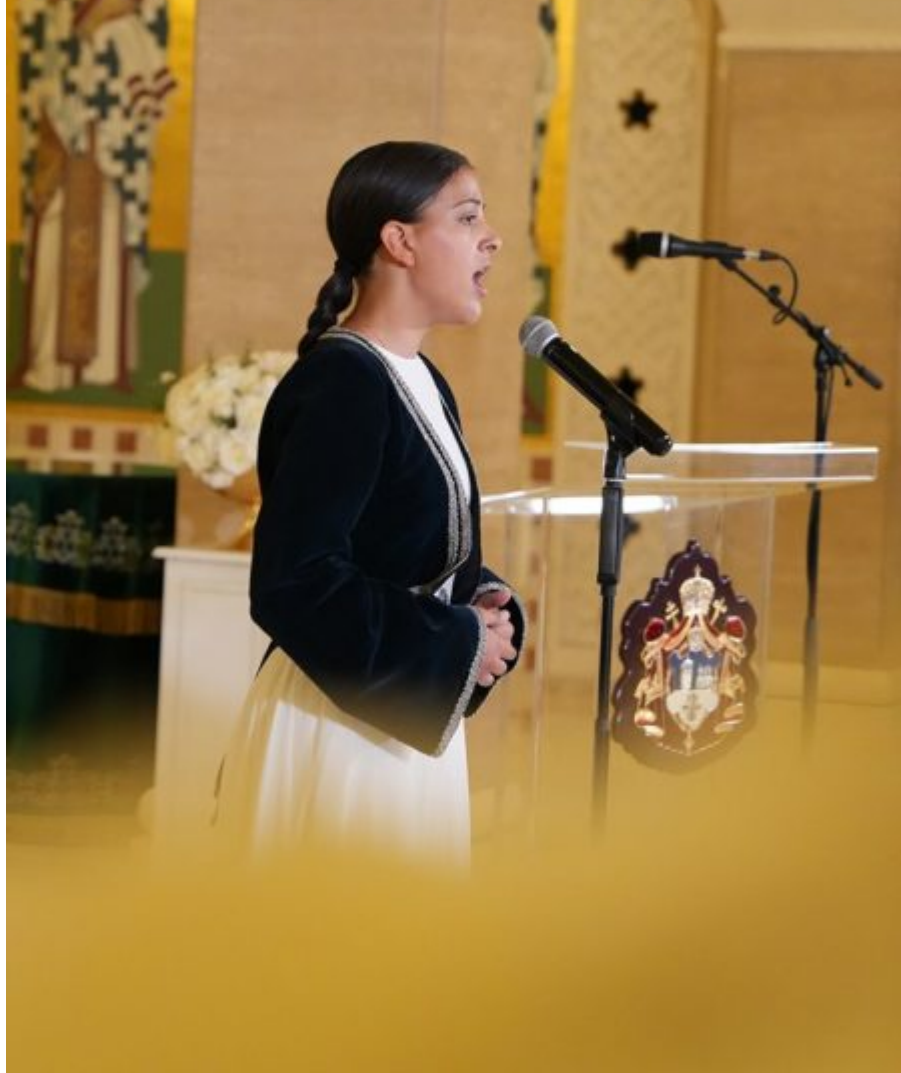

spc.rs